

Eliáš – číslo jedna

První i Poslední

Jeff Pippenger

2023-07-31

Závěrečné prohlášení Starého zákona předkládá zaslíbení, že prorok Eliáš se objeví s poselstvím před velikým a hrozným dnem Hospodinovým.

Hle, já vám pošlu proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A obrátí srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům, abych snad nepřišel a nestihl zemi kletbou. Malachiáš 4,5.6.

Bible jasně ukazuje, že „velký a hrozný den Hospodinův“ neboli „prokletí“, jímž Bůh „stihne zemi“, je v knize Zjevení symbolicky vyličeeno také jako „sedm posledních ran“ neboli „hněv Boží“. Patnáctá kapitola Zjevení uvádí prorocký rámec, který vede k vylití velkých a hrozných sedmi posledních ran šestnácté kapitoly.

A uviděl jsem jiné znamení na nebi, veliké a podivuhodné: sedm andělů, kteří měli sedm posledních ran; neboť jimi se dovršuje Boží hněv.

A viděl jsem jakoby moře skleněné, smíšené s ohněm; a ty, kteří zvítězili nad šelmou a nad jejím obrazem a nad jejím znamením i nad počtem jejího jména, stát na tom skleněném moři a mít harfy Boží. A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkova, řkouce: Veliké a podivuhodné jsou skutky tvé, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou cesty tvé, ty Králi svatých. Kdo by se tě nebál, Pane, a neoslavoval tvé jméno? neboť ty jediný jsi svatý; neboť všechny národy přijdou a budou se klanět před tebou, neboť soudy tvé se zjevíly.

A potom jsem pohleděl, a hle, otevřel se v nebi chrám stánku svědectví. A z chrámu vyšlo sedm andělů, kteří měli sedm ran, oděni v čistý a bílý len a přepásáni na prsou zlatými pásy. A jedna ze čtyř bytostí dala sedmi andělům sedm zlatých číší plných hněvu Boha, který žije na věky věků. A chrám se naplnil dýmem od slávy Boží a od jeho moci; a nikdo nemohl vstoupit do chrámu, dokud se nedokonalo sedm ran těch sedmi andělů. Zjevení 15,1–8.

Důvod, proč „nikdo nemohl vejít do chrámu, dokud nebylo dokonáno sedm ran sedmi andělů“, je ten, že možnost dosáhnout spásy se uzavírá, když je chrám v patnácté kapitole naplněn dýmem. Zkušební doba, kterou lidstvo dostalo k tomu, aby činilo pokání a našlo spásu, tehdy končí. Když je tohoto časového bodu dosaženo, jsou před druhým příchodem Krista vylity „veliký a hrozný den Hospodinův“, který Jan nazývá „sedmi posledními ranami“. Malachiáš nazval onen den „hrozným“ a Izajáš jej označuje za Boží „podivné dílo“.

Neboť Hospodin povstane jako na hoře Peracím, rozhněvá se jako v údolí Gibeónu, aby vykonal své dílo, své podivné dílo, a uskutečnil svůj čin, svůj podivný čin. Proto tedy nebuďte posměvači, aby vaše pouta nebyla upevněna; neboť jsem slyšel od Panovníka, Hospodina zástupů, o záhubě, pevně určené nad celou zemí. Izajáš 28,21.22.

Ačkoli Boží „podivné dílo“ zahrnuje „celou zemi“, Inspirace jasně ukazuje, že vylití ran souvisí se vzpourou jednoho národa.

„Cizí národy budou následovat příkladu Spojených států. Ačkoli ona jde v čele, přesto tentýž krizový čas přijde na náš lid ve všech částech světa.“ Testimonies, svazek 6, 395.

„Až se Amerika, země náboženské svobody, spojí s papežstvím v znásilňování svědomí a v donucování lidí, aby etili falešnou sobotu, budou lidé v každé zemi na celé zeměkouli vedeni k tomu, aby následovali jejího příkladu.“ Testimonies, svazek 6, 18.

Každý národ naplní číši času své zkušební doby, avšak „Boží soudy“, které sestra Whiteová označuje jako „národní zkázu“, „čas Božích zhoubných soudů“, jak také nazývá dějiny začínající nedělním zákonem ve Spojených státech, nejsou sedm posledních ran.

„Přichází doba, kdy zákon Boží bude v naší zemi ve zvláštním smyslu zneplatněn. Vládcové našeho národa budou prostřednictvím zákonodárných opatření vynucovat nedělní zákon, a tak bude Boží lid uveden do velikého nebezpečí. Když náš národ ve svých zákonodárných sborech vydá zákony, které budou poutat svědomí lidí v otázkách jejich náboženských práv, vynucovat zachovávání neděle a uplatňovat utiskující moc proti těm, kdo zachovávají sobotu sedmého dne, pak bude zákon Boží v naší zemi po všech praktických stránkách zneplatněn; a po národním odpadnutí bude následovat národní záhuba.“ Review and Herald, 18. prosince 1888.

Soudy Boží, které sestra Whiteová označuje jako „národní zkázu“, začínají přijetím celonárodního nedělního zákona a označují počátek Božího „podivného díla“, ačkoli Boží podivné dílo je přesněji sedm posledních ran. Úplnější obraz podivného Božího díla se ukáže, když je vysvobození z Egypta připojeno k linii Božích vykonávacích soudů. Egyptské rány, ačkoli jich bylo deset, byly rozděleny. První tři byly odlišeny od posledních sedmi. Vysvobození z Egypta tak vyznačuje časové období znázorněné prvními třemi ranami, které začíná národní zkázou Spojených států a pokračuje až do chvíle, kdy povstane Michael a lidská doba milosti se uzavře.

„Boží soudy dolehnou na ty, kdo usilují o utlačení a zničení Jeho lidu. Jeho dlouhá shovívavost vůči bezbožným dodává lidem smělost v přestupování, avšak jejich trest je přesto jistý a hrozný právě proto, že je dlouho odkládán. ‚Povstanet’ Hospodin jako na hoře Perazim, rozhněvá se jako v údolí Gibeon, aby vykonal dílo své, podivné dílo své, a učinil skutek svůj, neobyčejný skutek svůj.‘ Izajáš 28,21. Pro našeho milosrdného Boha je čin trestu činem podivným. ‚Jako že jsem živ, praví Panovník Hospodin, nemám zalíbení v smrti bezbožného.‘ Ezechiel 33,11. Hospodin je ‚milosrdný a lítostivý, dlouho čekající a hojný v dobrotě a pravdě, ... odpouštějící nepravost, přestoupení a hřích.‘ A přece ‚viníka žádnou měrou neospravedlní‘. ‚Hospodin jest zpozdlý k hněvu a veliký v moci, avšak nikoli bez trestu nenechávající bezbožného.‘ Exodus 34,6.7; Nahum 1,3. Strašnými věcmi ve spravedlnosti obhájí autoritu svého poslapaného zákona. Závažnost odplaty, která očekává přestupníka, lze posoudit podle neochoty Pána vykonal spravedlnost. Národ, který dlouho snáší a který nepostihne, dokud v Božím počtu nenaplní míru své nepravosti, nakonec vypije kalich hněvu nesmíšeného s milosrdenstvím.“

„Když Kristus ukončí svou přímlovu ve svatyni, bude vylit neředený hněv, kterým bylo pohroženo těm, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu a přijímají její znamení (Zjevení 14,9.10). Rány na Egypt, když se Bůh chystal vysvobodit Izraele, byly svou povahou podobné oněm strašnějším a rozsáhlejším soudům, které mají dopadnout na svět těsně před konečným vysvobozením Božího lidu. Zjevovatel při popisu těchto děsivých ran praví: ‚A přišel vřed zlý a zhoubný na lidi, kteří měli znamení šelmy a kteří se klaněli jejímu obrazu.‘ Moře ‚se proměnilo v krev mrtvého člověka; a zahynula v něm každá živá duše.‘ A ‚řeky a prameny vod ... se proměnily v krev.‘ Jakkoli jsou tato postižení strašná, Boží spravedlnost zůstává plně ospravedlněna. Anděl Boží prohlašuje: ‚Spravedlivý jsi, Pane, ... že jsi takto soudil. Neboť prolili krev svatých a proroků, a dal jsi jim pít krev; neboť jsou toho hodni.‘ Zjevení 16,2–6. Tím, že Boží lid odsoudili k smrti, uvalili na sebe vinu za jejich krev stejně skutečně, jako by byla prolita jejich vlastníma rukama. Podobně Kristus prohlásil Židy své doby vinnými ze vší krve svatých mužů, která byla prolita od dnů Ábelových; neboť měli téhož ducha a snažili se konat totéž dílo jako tito vrahové proroků.“

„V ráně, která následuje, je slunci dána moc, ‚aby spalovalo lidi ohněm. A lidé byli sežehováni velkým žářem.‘ Verše 8, 9. Proroci takto popisují stav země v oné hrozné době: ‚Země truchlí; ... neboť úroda pole zahynula.... Všechny stromy polní uschly, protože radost synů lidských uschla.‘ ‚Símě shnilo pod svými hroudami, sýpky zpustly.... Jak sténá dobytek! stáda skotu jsou zmatená, protože nemají pastvu.... Vodní toky vyschly a oheň strávil pastviny pustiny.‘ ‚Zpěvy chrámu budou v onen den nářkem, praví Panovník Hospodin; na každém místě bude mnoho mrtvých těl; budou je vynášet mlčky.‘ Joel 1,10–12.17–20; Ámos 8,3.“

„Tyto rány nebudou všeobecné, jinak by obyvatelé země byli zcela vyhlazeni. Přesto to budou nejstrašnější pohromy, jaké kdy smrtelníci poznali. Všechny soudy nad lidmi před uzavřením doby milosti byly smíšeny s milosrdenstvím. Kristova přímlovná krev chránila hříšníka před tím, aby přijal plnou míru své viny; avšak při konečném soudu bude hněv vylit bez příměsi milosrdenství.

„V onen den budou zástupy toužit po útočišti Božího milosrdenství, jímž tak dlouho pohrdaly. ‚Aj, dnové přicházejí, praví Panovník Hospodin, že pošlu hlad na zemi, ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, ale po slyšení slov Hospodinových; a budou bloudit od moře k moři a od severu až k východu, budou pobíhat sem i tam, aby hledali slovo Hospodinovo, ale nenaleznou je.‘ Ámos 8,11.12.“ Velký spor, 627–629.

V předchozím odstavci bylo uvedeno: „Národ, s nímž má dlouhé strpení a který nestihne ranou, dokud v Božím záznamu nenaplní míru své nepravosti, bude nakonec pít kalich hněvu nesmíšeného s milosrdenstvím.“ V témže odstavci také napsala: „Rány dopadající na Egypt, když se Bůh chystal vysvobodit Izrael, byly svou povahou podobné oněm strašnějším a rozsáhlejším soudům, které mají přijít na svět těsně před konečným vysvobozením Božího lidu.“ Národ (Spojené státy), který naplní „míru nepravosti“, postihnou rány podobné deseti egyptským ranám.

Egyptské rány byly rozděleny do dvou období. První tři rány dopadly na všechny, avšak sedm posledních ran postihlo pouze Egyptany.

A v onen den oddělím zemi Gošen, v níž přebývá můj lid, takže tam nebudou žádná hejna much; aby ses dozvěděl, že já jsem Hospodin uprostřed země. Exodus 8,22.

První tři egyptské rány dopadly všude, avšak Góšen, kde žili Hebrejové, nepostihlo sedm posledních egyptských ran. Spojené státy jsou národem, který při nedělním zákonu naplňuje svůj kalich nepravosti. V tom okamžiku po národním odpadnutí následuje národní zkáza, avšak soudy, které přivádějí národní zkázu, jsou smíšeny s milosrdenstvím, dokud nepovstane Michael a neuzavře se doba milosti pro celé lidstvo. Při nedělním zákonu ve Spojených státech se většina těch, kdo se nyní hlásí k zachovávaní soboty, skloní před vládnoucími mocnostmi a přijme znamení šelmy. V té době se otázka nedělního zákona stává duchovní zkouškou pro ty, kdo stáli mimo adventismus. Od nedělního zákona ve Spojených státech až do chvíle, kdy Michael povstane, probíhá veliké shromáždění dělníků jedenácté hodiny, avšak dveře se již uzavřely před těmi, kdo jsou pohnáni k odpovědnosti za světlo soboty sedmého dne před nedělním zákonem.

„Čím dál více, jak dny plynou, se stává zřejmým, že Boží soudy jsou ve světě. Ohněm, záplavou a zemětřesením varuje obyvatele této země před svým blízkým příchodem. Blíží se doba, kdy nastane velká krize v dějinách světa, kdy každý pohyb v Boží vládě bude sledován s krajním zájmem a nevýslovnou úzkostí. V rychlém sledu budou jeden za druhým následovat Boží soudy — oheň a záplava a zemětřesení, spolu s válkou a krveprolitím.“

„Kéž by lidé poznali čas svého navštívení! Je mnohých, kteří dosud neslyšeli zkušující pravdu pro tento čas. Je mnohých, s nimiž zápasí Duch Boží. Doba Božích ničivých soudů je dobou milosti pro ty, kteří neměli příležitost poznat, co je pravda. Pán na ně bude hledět něžně. Jeho srdce milosrdenství je dojeto; Jeho ruka je dosud vztažena k záchraně, zatímco dveře jsou zavřeny těm, kdo nechtěli vejít.“

„Milosrdenství Boží se projevuje v Jeho dlouhé shovívavosti. Zadržuje své soudy a čeká, až bude všem hlášáno poselství varování. Ó, kdyby náš lid pociťoval tak, jak by měl, odpovědnost, která na něm spočívá, aby světu předal poslední poselství milosti, jak podivuhodné dílo by bylo vykonáno!“ Testimonies, svazek 9, 97.

V předchozím oddílu uvedla, že „doba Božích ničivých soudů je dobou milosti pro ty, kteří neměli příležitost poznat, co je pravda.“ V následujícím oddílu se k tomuto časovému období vztahuje jako k „době soužení“.

„Viděla jsem, že svatá sobota je a bude oddělující zdí mezi pravým Božím Izraelem a nevěřícími; a že sobota je velikou otázkou, která sjednotí srdce Božích drahých očekávajících svatých. A jestliže někdo uvěřil, zachovával sobotu a přijal požehnání, které ji provází, a potom se jí vzdal a přestoupil svaté přikázání, uzavřel by si brány Svatého města stejně jistě, jako že je Bůh, který vládne na nebi nad námi. Viděla jsem, že Bůh má děti, které sobotu nevidí a nezachovávají. Neodmítly světlo o ní. A na počátku času soužení jsme byli naplněni Duchem svatým, když jsme vyšli a plněji hlásali sobotu. To rozhněvalo církve i jménem adventisty, protože nemohli vyvrátit pravdu o sobotě. A v té době všichni Boží vyvolení jasně uviděli, že máme pravdu, a vyšli a snášeli s námi pronásledování.“ A Word to the Little Flock, 18, 19.

Ačkoli byl tentýž úryvek poněkud upraven, nachází se také v knize Early Writings. V této knize zahrnuje komentář ke svému výroku o „době soužení“. A Word to the Little Flock byla první publikací zklamaných věrných milleritů po Velkém zklamání 22. října 1844 a o desetiletí později, když redaktori použili části onoho spisku k zařazení do knihy Early Writings, upřesnili, že „doba soužení“, o níž byla řeč, nejsou sedm posledních ran, neboť když je vylito sedm posledních ran, není se soudy smíšeno žádné milosrdenství.

„1. Na straně 33 je uvedeno následující: ‚Viděla jsem, že svatá sobota je a bude dělicí zdí mezi pravým Božím Izraelem a nevěřícími; a že sobota je velkou otázkou, která má sjednotit srdce Božích drahých, očekávajících svatých. Viděla jsem, že Bůh má děti, které sobotu nevidí a nezachovávají. Neodmítly světlo o ní. A na počátku času soužení jsme byli naplněni Duchem svatým, když jsme vyšli a plněji hlásali sobotu.‘“

„Tento pohled byl dán roku 1847, kdy ze sobotářských adventních bratří bylo jen velmi málo těch, kdo zachovávali sobotu, a z těchto jen nemnozí předpokládali, že její zachovávání je natolik důležité, aby vymezovalo hranici mezi Božím lidem a nevěřícími. Nyní se začíná ukazovat naplnění onoho pohledu. ‚Počátek onoho času soužení,‘ o němž je zde zmínka, se nevztahuje k době, kdy začnou být vylévány rány, nýbrž ke krátkému období těsně předtím, než budou vylity, kdy je Kristus ve svatyni. V oné době, zatímco se dílo spasení uzavírá, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou zadržovány, aby nebránily dílu třetího anděla. V oné době přijde ‚pozdní déšť‘ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dalo moc mocnému volání třetího anděla a připravilo svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

Při nedělním zákoně ve Spojených státech bude po národním odpadnutí následovat národní zkáza. Při tomto nedělním zákoně bude adventismus ve Spojených státech rozdělen do dvou tříd: jedna přijme znamení šelmy, druhá pečeť Boží. Národní zkáza Spojených států je znázorněna prvními třemi egyptskými ranami. Tyto soudy pokračují až do uzavření lidské doby milosti; tehdy je vylito sedm posledních ran, v nichž není příměsi milosrdenství.

Můj důraz nespočívá ani tak na prorockých dějinách Egypta, jako spíše na skutečnosti, že Ellen White označuje Egypt za symbol národa, který nutí celý svět přijmout znamení šelmy; neboť tímto způsobem užívá počátek k znázornění konce, což je prorocký podpis Ježíše jako Alfy a Omegy. V příběhu o exodu, když Hospodin vstupuje do smlouvy se starověkým Izraelem, představuje se novým jménem.

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Nyní uvidíš, co učiním faraónovi; neboť silnou rukou je propustí a silnou rukou je vyžene ze své země.

I Bůh promluvil k Mojžíšovi a řekl mu: Já jsem Hospodin. Ukázal jsem se Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi jako Bůh Všemohoucí, ale pod svým jménem JEHOVAH jsem jim znám nebyl.

Také jsem s nimi uzavřel svou smlouvu, že jim dám zemi kanaánskou, zemi jejich putování, v níž byli cizinci. Také jsem slyšel sténání synů Izraele, které Egyptané drží v otroctví; a rozpomenul jsem se na svou smlouvu. Proto řekni synům Izraele: Já jsem Hospodin, a vyvedu

vás zpod břemen Egypt'anů a vysvobodím vás z jejich otroctví a vykoupím vás vztaženou paží a velikými soudy. A přijmu vás sobě za lid a budu vám Bohem; i poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh, který vás vyvádí zpod břemen Egypt'anů. A uvedu vás do země, o níž jsem přísahou zaslíbil, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi; a dám vám ji do dědictví. Já jsem Hospodin.

A Mojžíš mluvil takto k synům Izraele; oni však Mojžíše neposlouchali pro malomyslnost ducha a pro kruté otroctví. Exodus 6,1–9.

Pán se zde ztotožňuje s Mojžíšem jako se zástupcem své smlouvy, stejně jako tomu bylo u Jákoba, Izáka a Abrahama. Až do Mojžíšových dějin bylo jméno JEHOVAH Abrahamovi a jeho potomkům neznámé, a v dějinách obnovení Abrahamovy smlouvy, kdy měli být Hebrejové vysvobozeni z egyptského otroctví, Pán uvádí nové zjevení svého charakteru, neboť jméno prorocky představuje charakter. Když Abram vstoupil do smlouvy s Pánem, Pán změnil jeho jméno na Abraham. Na počátku prorockví o egyptském otroctví bylo změněno jméno lidského zástupce smlouvy a na konci tohoto prorockví Bůh uvedl pro sebe nové jméno.

Abram vstoupil do smlouvy v patnácté kapitole a tam bylo předloženo prorockví o egyptském otroctví po čtyři sta let. V sedmnácté kapitole byl Abramovi dán obřad obřízky a jména jeho i Sary byla změněna.

O čtyři sta let později byl povolán Mojžíš, aby naplnil Abrahamovo čtyřsetleté prorockví. Abraham, Izák, Jákob a Mojžíš všichni představují oněch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří v posledních dnech vstupují do smlouvy s Pánem.

„V posledních dnech dějin této země má být Boží smlouva s jeho lidem, který zachovává jeho přikázání, obnovena.“ Review and Herald, 26. února 1914.

Oddělení zachovatelů soboty, kteří přijmou znamení šelmy, od zachovatelů soboty, kteří obdrží Boží pečeť, se uskutečňuje při nedělním zákonu. Toto oddělení je znázorněno v podobenství o deseti pannách.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“ Velké drama věků, 393.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do posledního písmene, neboť má zvláštní uplatnění pro tuto dobu a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Podobenství se naplnilo 22. října 1844, kdy došlo k oddělení moudrých a pošetilých panen v dějinách milleritů. Počátek adventismu představuje konec adventismu a oddělení na konci je naplněním podobenství o deseti pannách; toto oddělení na konci je způsobeno nedělním zákonem.

„Tyto podobenství dále učí, že po soudu již není žádná doba milosti. Když je dílo evangelia dokončeno, bezprostředně nato následuje oddělení dobrého od zlého a úděl každé skupiny je navždy určen.“ Perly moudrosti, 123.

Podobenství o deseti pannách ukazuje, že při nedělním zákoně ve Spojených státech přijímají moudré panny adventismu pečeť Boží a pošetilé panny adventismu znamení šelmy. Pošetilé panny jsou také představovány jako laodikejští.

„Stav církve, představovaný pošetilými pannami, je také označován jako laodikejský stav.“

Review and Herald, 19. srpna 1890.

V posledních dnech, když Bůh obnoví svou smlouvu se svým lidem, který zachovává Jeho přikázání, zjeví o sobě nové jméno, jako to učinil, když obnovil smlouvu v době Mojžíšově. Stav pošetilých panen je takový, že nemají olej, a stav Laodicejských je takový, že jsou příliš slepí, aby viděli, že nemají olej. Je zřejmé, že jsou-li pošetilé panny Laodicejští, pak moudré panny jsou Filadelfští.

A andělu církve ve Filadelfii napiš: Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otevírá, a nikdo nezavírá, a zavírá, a nikdo neotevírá: Znáš tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebe otevřené dveře, a nikdo je nemůže zavřít; neboť máš malou sílu a zachoval jsi mé slovo a nezapřel jsi mé jméno.

Hle, způsobím, že ti ze synagogy satanovy, kteří o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, nýbrž lžou, přijdou a budou se klanět před tvými nohama a poznají, že jsem si tě zamiloval. Protože jsi zachoval slovo mé trpělivosti, i já tě zachovám od hodiny pokušení, která přijde na celý svět, aby vyzkoušela ty, kdo přebývají na zemi.

Hle, přicházím brzy: drž pevně, co máš, aby ti nikdo nevzal korunu. Toho, kdo vítězí, učiním sloupem v chrámě svého Boha, a již z něho nevyjde ven; a napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, které sestupuje z nebe od mého Boha; a napíšu na něj své nové jméno. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,7–13.

Filadelfští představují sto čtyřicet čtyři tisíc a je jim zaslíbeno, že na ně Bůh napíše své nové jméno. Když Pán vstoupí do smlouvy se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, uvede o sobě nové jméno. Abrahamovi Pán řekl, že je Bůh Všemohoucí.

Když bylo Abramovi devadesát devět let, ukázal se Hospodin Abramovi a řekl mu: Já jsem Bůh všemohoucí; chod' přede mnou a buď bezúhonný. A učiním svou smlouvu mezi sebou a tebou a převelice tě rozmnožím. Tu padl Abram na svou tvář a Bůh s ním mluvil slovy: Pokud jde o mne, hle, má smlouva je s tebou a budeš otcem množství národů. A nebudeš se již nazývat Abram, ale tvé jméno bude Abraham; neboť jsem tě učinil otcem množství národů. Genesis 17,1–5.

Když Pán poprvé vstoupil do smlouvy s vyvoleným lidem v době Abrahamově, představil se jako všemohoucí Bůh. Když svůj smluvní vztah dále rozvinul v době Mojžíšově, poprvé se představil jako JEHOVA. Když Ježíš přišel, aby s mnohými potvrdil smlouvu na jeden týden, uvedl nové Boží jméno, které bylo ve Starém zákoně vysloveno pouze jedinkrát, a to Babylónanem.

Tu král Nebúkadnesar užasl, rychle vstal a promluvil; řekl svým rádcům: „Neuvrhli jsme doprostřed ohně tři svázané muže?“ Odpověděli a řekli králi: „Jistě, králi.“ Odpověděl a řekl: „Hle, vidím čtyři muže volně se pohybující uprostřed ohně, a nejsou nijak zraněni; a podoba

čtvrtého je jako Syn Boží.“ Daniel 3,24.25.

Je velmi snadné doložit, že třetí kapitola knihy Daniel označuje nedělní zákon ve Spojených státech. V Danieli 3 Šadrak, Měšak a Abednego představují sto čtyřicet čtyři tisíc. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kdo naposledy obnovují smlouvu. V Danieli 3 vidíme prorocké znázornění dějin nedělního zákona a pozdního deště. Kristus byl a bude v ohních pronásledování se svými třemi věrnými, kteří představují nejen sto čtyřicet čtyři tisíc, ale také poselství tří andělů. V ohni, který je předobrazem krize nedělního zákona, je označen jedním ze svých jmen, a je to jméno, které by do dějin nebylo uvedeno, dokud by Kristus nepřišel jako Syn Boží. V obraze třetí kapitoly vidíme ty, kdo na konci světa obnovují smlouvu, jak během závěrečné krize vstupují do styku s Kristem, a On má jméno, které neznal žádný člověk.

Než se příliš vzdálím od našeho zkoumání egyptského vysvobození jako předobrazu nedělního zákona ve Spojených státech, měli bychom si připomenout, že ještě předtím, než v Egyptě začala první z deseti ran, probíhalo skutečné rozjitření kolem soboty.

I řekl farao: Hle, lidu země je nyní mnoho, a vy jim dopřáváte odpočinku od jejich břemen. A farao toho dne přikázal dozorcům nad lidem i jejich představeným: Nebudete již dávat lidu slámu k výrobě cihel jako dříve; ať si jdou a sbírají slámu sami. Avšak počet cihel, které dělali dříve, jim uložte; nic z něho neumenšíte, neboť jsou leniví. Proto volají a říkají: Pojďme, obětujme svému Bohu. Ať je těm mužům uložena větší práce, aby se jí zabývali a nedbali klamných slov. Tu vyšli dozorcí nad lidem i jejich představení a mluvili k lidu takto: Toto praví farao: Nebudu vám dávat slámu. Jděte si opatřit slámu, kde ji můžete nalézt; avšak nic z vaší práce nebude zmenšeno. I byl lid rozptýlen po celé egyptské zemi, aby sbíral strniště místo slámy. A dozorcí je pobízeli a říkali: Splňte své práce, své denní úkoly, jako když byla sláma. A představení synů Izraele, které nad nimi ustanovili faraonovi dozorcí, byli bití a bylo jim řečeno: Proč jste nesplnili svůj předepsaný počet cihel ani včera ani dnes jako dříve? Tu přišli představení synů Izraele a volali k faraonovi: Proč takto jednáš se svými služebníky? Sláma se tvým služebníkům nedává, a přece nám říkají: Dělejte cihly; a hle, tvoji služebníci jsou bití, a vina je na tvém vlastním lidu. Ale on řekl: Jste leniví, jste leniví; proto říkáte: Pojďme, obětujme Hospodinu. Nuže tedy jděte a pracujte; sláma vám dána nebude, avšak předepsaný počet cihel odevzdáte. I viděli představení synů Izraele, že jsou ve zlém postavení, když bylo řečeno: Nic neumenšíte z počtu svých cihel, z vašeho denního úkolu. Exodus 5,5–19.

Před nedělním zákonem bude narůstat pobouření proti těm, kdo zachovávají sobotu sedmého dne, právě tak jako tomu bylo v období před egyptskými ranami. Mojžíš byl tím, koho Egyptané i Hebrejové označovali za původce všech těchto nesnází, právě tak jako Achab obvinil Eliáše.

I stalo se, když Achab uviděl Eliáše, že mu řekl: „Jsi to ty, kdo uvádí Izraele do zkázy?“ On odpověděl: „Neuvádím Izraele do zkázy já, nýbrž ty a dům tvého otce, protože jste opustili Hospodinova přikázání a ty jsi chodil za baaly.“ 1 Královská 18,17.18.

Příběh Mojžíše znázorňuje dějiny nedělního zákona a příběh Eliáše znázorňuje dějiny nedělního zákona. Společně i odděleně jsou Mojžíš a Eliáš symboly. Při Kristově proměnění společně představovali sto čtyřicet čtyři tisíc těch, kteří nezemřou, a těch, kteří umírají v Pánu. Mojžíš byl

vzkříšen, Eliáš nikdy nezemřel. Jsou také těmi dvěma proroky, kteří jsou trýzniteli lidu ve Zjevení jedenácté kapitole. Mojžíš a Eliáš jako symboly představují mnoho pravdy a doufáme, že se tomu budeme věnovat později.

Aj, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A obrátí srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům, abych nepřišel a nestihl zemi zlořečenstvím. Malachiáš 4,5.6.

Těsně před uzavřením doby lidské zkušební lhůty se má objevit „prorok Eliáš“ se zvláštním poselstvím, které obrací „srdce otců k synům a srdce synů k otcům“. Všichni proroci vydávají svědectví o konci světa a všichni se navzájem shodují.

A duchové proroků jsou podřízeni prorokům. Neboť Bůh není původcem zmatku, nýbrž pokoje, jako ve všech církvích svatých. 1. Korintským 14,32.33.

Eliášovo poselství přichází těsně před velikým a hrozným dnem Hospodinovým; proto je to totéž zvláštní poselství v knize Zjevení, které je představeno jako „Zjevení Ježíše Krista“. Když „ten čas je blízko“, Eliášovo zvláštní poselství ukazuje Božím „služebníkům věci, které se musí brzy stát“.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a oznámil je a vyjádřil ve znameních skrze svého anděla svému služebníkovi Janovi, který vydal svědectví o slovu Božím a o svědectví Ježíše Krista, o všem, co viděl. Blahoslavený, kdo čte, a ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno, neboť čas je blízko. Zjevení 1,1–3.

Povšimněte si, že když Malachiáš užívá Eliáše jako symbol, zahrnuje také přímý odkaz na zachovávání přikázání.

Pamatujte na zákon Mojžíše, mého služebníka, který jsem mu přikázal na Chorébu pro celý Izrael, se všemi ustanoveními a soudy. Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A on obrátí srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům, abych nepřišel a nestihl zemi kletbou. Malachiáš 4,4–6.

Tyto tři verše jsou posledními verši Starého zákona a obsahují závěrečné zaslíbení Starého zákona i důraz na zachovávání Desatera. V knize Zjevení je sedm „blahoslavenství“ a poslední z nich je blahoslavenstvím nad těmi, kdo zachovávají Desatero.

Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední. Blaze těm, kteří činí jeho přikázání, aby měli právo ke stromu života a aby vešli branami do města. Zjevení 22,13.14.

Poslední zaslíbení ve Starém zákoně nás vyzývá, abychom „pamatovali“ na Desatero přikázání, avšak tím zároveň zdůrazňuje ono jediné přikázání, které samo obsahuje přikaz „pamatuj“.

Pamatuj na den sobotní, abys jej světil. Šest dní budeš pracovat a konat všechnu svou práci; ale sedmý den je sobota Hospodina, tvého Boha. Nebudeš v něm konat žádnou práci, ty ani tvůj syn, ani tvá dcera, tvůj služebník ani tvá služebnice, ani tvůj dobytek, ani tvůj přichozí, který je uvnitř tvých bran. Neboť v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře i vše, co je v nich, a sedmého dne odpočinul; proto Hospodin požehnal den sobotní a posvětil jej. Exodus 20:8–11.

Poslední zaslíbení ve Starém i Novém zákoně zdůrazňuje Boží přikázání se zvláštním důrazem na sobotu sedmého dne. Malachiáš říká, abychom „pamatovali“, a Jan nám oznamuje, že jsme blahoslavení, činíme-li tak. Sobota sedmého dne připomíná Boží stvoření a jeho stvořitelskou moc. Sobota se také stává předmětem sporu v posledních dnech dějin země. Když Jan zaznamenává „blahoslavenství“ nad těmi, kteří zachovávají jeho přikázání, jednoduše zaznamenává to, co vyhlásil Ježíš, Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední. Proto se poslední zaslíbení Nového zákona týká soboty sedmého dne a také onoho atributu božství, který určuje konec prostřednictvím počátku.

První pravda zmíněná v Genesis, která znamená počátky, označuje Stvořitele, stvoření a zvláštní důraz klade na sobotu. Vzato jako celek, řádek za řádkem, počátek Starého zákona i závěr Starého i Nového zákona zdůrazňují Boha jako Stvořitele, Deset přikázání, přikázání o sobotě a to, že Ježíš je počátek i konec.

Prorok Eliáš je u Malachiáše použit jako symbol v posledním zaslíbení Starého zákona a byl to prorok, který se postavil Jezábel a Achabovi. Kniha Zjevení používá Jezábel jako symbol papežství a deset králů jako symbol Organizace spojených národů. Eliášův střet s Achabem a Jezábel představuje střet sto čtyřiceti čtyř tisíc s Organizací spojených národů, zmocněnou Spojenými státy a řízenou papežstvím. Jako král deseti severních kmenů Izraele představoval Achab vládnoucí moc nad deseti kmeny, a tak předobrazuje Spojené státy (Achab), které zmocňují Organizaci spojených národů (deset kmenů neboli deset králů ve Zjevení sedmnácté kapitole), aby pro papežství (Jezábel) prováděla pronásledování těch, kdo zachovávají sobotu. Když Malachiáš používá Eliáše k znázornění poselství, které přichází před velikým a hrozným dnem Hospodinovým, Eliáš představuje ty, kdo jsou pronásledováni novodobým Římem (drakem, šelmou a falešným prorokem), tak jako byl on pronásledován Jezábel po tři a půl roku. Zdůraznění soboty použitím slova „pamatuj“ v Malachiáši 4,4 přidává k prorockému scénáři znázorněnému Malachiášem krizi nedělního zákona.

K úvaze o pravdách, které jsou zprostředkovány porovnáním začátku Starého zákona s koncem Starého zákona a poté porovnáním začátku Bible s koncem Bible, je třeba připojit ještě mnohem více. V knize Genesis máme Stvořitele, stvoření a sobotu, která stvoření připomíná. V Malachiášovi máme přikázání o sobotě označené jako rozhodující otázku krize, jež vede k uzavření doby lidské zkušební lhůty a k sedmi posledním ranám, anebo, jak to nazývá Malachiáš, „velikému a hroznému dni Hospodinovu“. Eliáš představuje Boží lid, který umírajícímu světu předkládá poselství třetího anděla.

„Dnes v duchu a moci Eliášově a Jana Křtitele poslové ustanovení Bohem obracejí pozornost světa směřujícího k soudu k vážným událostem, které mají brzy nastat v souvislosti se závěrečnými hodinami doby milosti a se zjevením Krista Ježíše jako Krále králů a Pána pánů.“
Proroci a králové, 715, 716.

Začátek Bible, který je zároveň začátkem Starého zákona, označuje tentýž příběh jako konec obou Zákonů, avšak každý začátek i konec má svou vlastní pravdu, kterou zdůrazňuje a kterou přispívá k poselství. V knize Genesis se pozornost soustřeďuje na Boží činy, v Malachiášovi na poselství,

které varuje před přicházející krizí. Závěr Zjevení označuje Alfou i Omegu. V první knize Nového zákona čteme následující.

Kniha rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova.

Abraham zplodil Izáka; a Izák zplodil Jákoba; a Jákob zplodil Judu a jeho bratry; a Juda zplodil z Támar Fárese a Záru; a Fáres zplodil Ezroma; a Ezrom zplodil Arama; a Aram zplodil Aminadaba; a Aminadab zplodil Naassona; a Naasson zplodil Salmona; a Salmon zplodil z Rachab Bóaza; a Bóaz zplodil z Rút Obéda; a Obéd zplodil Jesse; a Jesse zplodil krále Davida; a král David zplodil Šalomouna z té, která byla manželkou Uriášovou; a Šalomoun zplodil Roboama; a Roboam zplodil Abiu; a Abia zplodil Asu; a Asa zplodil Jósafata; a Jósafat zplodil Jorama; a Joram zplodil Oziáše; a Oziáš zplodil Joatama; a Joatam zplodil Achaza; a Achaz zplodil Ezechiáše; a Ezechiáš zplodil Manassesa; a Manasses zplodil Amona; a Amon zplodil Josiáše; a Josijáš zplodil Jechoniáše a jeho bratry v době babylónského zajetí. A po babylónském zajetí Jechoniáš zplodil Salatiela; a Salatiel zplodil Zorobábela; a Zorobábel zplodil Abiuda; a Abiud zplodil Eliakima; a Eliakim zplodil Azora; a Azor zplodil Sádoka; a Sádok zplodil Achima; a Achim zplodil Eliuda; a Eliud zplodil Eleazara; a Eleazar zplodil Mattana; a Mattan zplodil Jákoba; a Jákob zplodil Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, který se nazývá Kristus.

A tak všech pokolení od Abrahama až k Davidovi je čtrnáct pokolení; a od Davida až do přesídlení do Babylóna čtrnáct pokolení; a od přesídlení do Babylóna až ke Kristu čtrnáct pokolení.

Narození Ježíše Krista pak bylo takto: Když byla jeho matka Maria zasnoubena Josefovi, dříve než se sešli, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Josef, její muž, jsa spravedlivý a nechtěje ji veřejně vystavit pohaně, zamýšlel ji tajně propustit. Když však o tom uvažoval, hle, ukázal se mu ve snu anděl Páně a řekl: Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť to, co je v ní počato, jest z Ducha Svatého.

A porodí syna a dáš mu jméno JEŽÍŠ; neboť on vysvobodí svůj lid z jejich hříchů. Toto všechno se pak stalo, aby se naplnilo, co bylo řečeno od Pána skrze proroka slovy: Aj, panna počne a porodí syna, a nazvou jeho jméno Emanuel, což v překladu znamená Bůh s námi. Když se pak Josef probudil ze spánku, učinil, jak mu přikázal anděl Páně, a přijal k sobě svou manželku. Ale nepoznal ji, dokud neporodila svého prvorozeného syna; a dal mu jméno JEŽÍŠ. Matouš 1,1–25.

Počátek Nového zákona se shoduje s počátkem i závěrem Starého zákona a se závěrem Nového zákona, neboť zdůrazňuje Boží stvořitelskou moc; neboť moc, kterou Kristus použil k tomu, aby během šesti dnů stvořil vše, je táž moc, kterou používá, aby „spasil svůj lid od jejich hříchů“. Slovo Emmanuel, jak daný oddíl cituje ze spisů Izajášových, znamená „Bůh s námi“. Přebývá ve svém lidu tím, že spojuje své božství s naším lidstvím, a právě toto spojení uskutečnil, když se vtělil v Marii.

„Požadavek Boží může splnit pouze dokonalá poslušnost. Své požadavky nenechal neurčitými. Nepřikázal nic, co by nebylo nezbytné k tomu, aby člověka uvedl do souladu se sebou. Máme

hříšníkům ukazovat jeho ideál charakteru a vést je ke Kristu, jehož milostí jedině lze tohoto ideálu dosáhnout.

„Spasitel vzal na sebe slabosti lidstva a žil bezhříšným životem, aby lidé neměli důvod se obávat, že by pro slabost lidské přirozenosti nemohli zvítězit. Kristus přišel, aby nás učinil ‚účastníky božské přirozenosti‘, a jeho život dosvědčuje, že lidství spojené s božstvím nehřeší.“ The Ministry of Healing, 180.

Počátek Nového zákona určuje, kde, kdy a proč Ježíš na sebe vzal naši lidskou přirozenost. Učinil tak, aby ukázal, že lidská moc spojená s božskou mocí nehřeší. Hřích je přestoupením zákona, na který, jak praví Malachiáš, máme „pamatovat“. Jan nás zpravuje, že ti, kdo zachovávají zákon, a tudíž ti, kdo nehřeší, mohou vejít nebeskými branami. Matouš ukazuje, že hříšník může přemoci hřích, stejně jako Kristus přemohl. Máme-li v sobě Krista (naději slávy), máme v sobě tvořivou moc, která učinila vesmír. Tato možnost nám byla dána tím, že se Kristus rozhodl vstoupit do lidské rodiny a po celý zbytek věčnosti se stát nejen Synem Božím, ale i Synem člověka.

Z knihy Zjevení je Božímu lidu těsně před ukončením lidské doby milosti otevřeno zvláštní poselství pravdy. Toto zvláštní poselství je zároveň Malachiášovým „Eliášovým poselstvím“, které je hlášáno těsně před „hrozným dnem Hospodinovým“.

Na počátku obou Zákonů a na konci Nového zákona máme označeny určité vlastnosti Boha. V Genesis je Stvořitelem a na konci Zjevení je Alfa i Omega. Na počátku Nového zákona se stává Synem člověka. A na konci Starého zákona nalézáme zásadu, kterou posel Eliáš používá k uskutečnění poselství, jež by hlásal, totiž obrácení srdcí otců k dětem a naopak.

Prorocká zásada, kterou Eliáš uplatňuje při předkládání svého výstražného poselství, je právě tou zásadou, kterou bylo Janovi v Zjevení přikázáno uplatnit. Eliáš „obrátil srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům“ a Janovi bylo řečeno, aby zapsal věci, které tehdy byly, a tím bude zároveň zapisovat i věci, které přijdou. Jan byl použit k znázornění toho, jak v prorockém Slově působí zásada alfa a omega, a Eliáš založí své poselství na téže zásadě. Když porovnáváme začátek Bible s koncem Bible, porovnáváme Staré s Novým. Otec je počátkem svého dítěte a dítě je koncem otce. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou závěrečnou generací Abrahamových dětí a dějiny, v nichž Bůh vstoupil do smlouvy s Abrahamem, předobrazují dějiny, kdy Bůh tuto smlouvu obnovuje se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

Proto je to z víry, aby to bylo podle milosti, aby tak zaslíbení bylo pevné pro všechno potomstvo; nejen pro to, které je ze zákona, ale i pro to, které je z víry Abrahamovy, jenž je otcem nás všech. Římanům 4,16.

Poselství Eliášovo představuje zásadu alfy a omegy, neboť otcové jsou alfou a děti jsou omegou. Eliášovo poselství mělo obrátit srdce otců k dětem. Kristus ztotožnil Jana Křtitele s Eliášem a Ellen Whiteová ztotožnila Williama Millera jak s Eliášem, tak s Janem Křtitelem. Poselství všech těchto reprezentativních mužů bylo vyjádřeno jako obrácení srdcí otců k dětem a naopak. Toto dílo představuje účinek poselství, které obrací srdce lidí k jejich nebeskému Otci, avšak znamená ještě více, neboť je symbolem tohoto díla. V biblickém proroctví mají symboly více než jeden význam a musejí být určeny podle kontextu.

„Co způsobilo velikost Jana Křtitele? Uzavřel svou mysl před množstvím tradic předkládaných učiteli židovského národa a otevřel ji moudrosti, která přichází shůry. Ještě před svým narozením o Janovi vydalo svědectví Duch svatý: ‚Bude veliký před Pánem a vína ani opojného nápoje nebude pít a již od života své matky bude naplněn Duchem svatým.... A mnohé ze synů Izraele obrátí k Pánu, jejich Bohu. A půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem a neposlušné k moudrosti spravedlivých; aby připravil Pánu lid hotový.‘ Lukáš 1,15–17.“ Rady rodičům, učitelům a studentům, 445.

Poselství je určeno k tomu, aby ti, kdo se rozhodnou slyšet, obrátili svá srdce k nebeskému Otci; avšak základní prorockou zásadou, která bude použita ke sdělení varovného poselství, bude to, že Kristus je Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Eliášovo poselství je založeno na předložení Božího prorockého Slova z hlediska, že Ježíš Kristus je Slovem Božím a že pravidla, která řídí Bibli, jsou také atributy Jeho charakteru.

„Zákon Boží je stejně svatý jako Bůh sám. Je zjevením Jeho vůle, opisem Jeho charakteru, výrazem božské lásky a moudrosti. Soulad stvoření závisí na dokonalém souladu všech bytostí, všeho živého i neživého, se zákonem Stvořitele. Bůh ustanovil zákony pro správu nejen živých bytostí, nýbrž i všech dějů v přírodě. Všechno podléhá pevným zákonům, které nelze přehlížet. Avšak zatímco vše v přírodě je řízeno přírodními zákony, jediné člověk ze všeho, co obývá zemi, podléhá mravnímu zákonu. Člověku, koruně stvoření, dal Bůh schopnost porozumět Jeho požadavkům, pochopit spravedlnost a dobrotivost Jeho zákona i jeho svaté nároky vůči němu; a od člověka je vyžadována neochvějná poslušnost.“ Patriarchové a proroci, 53.

Všechno (a to by zahrnovalo i Bibli, neboť Bible je něčím, a je-li něčím, pak je součástí všeho) podléhá pevným zákonům. Bible má pevné zákony či pravidla, která řídí její správný výklad. Jedním z těchto pravidel je, že Bible ztotožňuje konec věci s počátkem věci. Ježíš je Slovem Božím a On je první i poslední, a je to „pevný zákon“ i vlastnost Jeho charakteru.

Tento úvod o Eliášovi jsme použili, abychom ukázali, že počátek i závěr Starého i Nového zákona jsou ve vzájemném souladu. Závěr Bible, který je zároveň i závěrem knihy Zjevení, je rovněž ve shodě s počátkem Zjevení. Pět svědků týchž pravd na základě zásady, jež je jedním z atributů Božího charakteru: že Boží slovo vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem. Tato skutečnost je součástí toho, co znamená, že Ježíš Kristus je Alfa i Omega.

„Apoštolu Janovi na ostrově Patmos byly otevřeny výjevy hlubokého a strhujícího významu v zkušenosti církve. Předměty nesmírného zájmu a dalekosáhlé důležitosti mu byly předloženy v obrazech a symbolech, aby lid Boží získal porozumění ohledně nebezpečí a zápasů, které jsou před ním. Dějiny křesťanského světa až do samého závěru času byly Janovi zjeveny. S velikou jasností spatřil postavení, nebezpečí, zápasy i konečné vysvobození lidu Božího. Zaznamenává závěrečné poselství, které má dovést ze země k dozrání, buď jako snopy pro nebeskou stodolu, nebo jako otýpky pro ohně posledního dne.“

„Ve vidění Jan spatřil zkoušky, které Boží lid bude snášet pro pravdu. Viděl jejich neochvějnou pevnost v poslušnosti Božích přikázání tváří v tvář utlačovatelským mocnostem, které se je snažily přinutit k neposlušnosti, a viděl jejich konečné vítězství nad šelmou a jejím obrazem.

„Pod symboly velikého rudého draka, šelmě podobné levhartovi a šelmy s rohy podobnými beránčím byly Janovi představeny pozemské vlády, které se budou zvláštním způsobem podílet na pošlapávání Božího zákona a pronásledování Jeho lidu. Tento boj pokračuje až do konce času. Boží lid, znázorněný svatou ženou a jejími dětmi, byl představen jako značně menšinový. V posledních dnech existoval již jen ostatek. O nich Jan mluví jako o těch, „kteří zachovávají příkázání Boží a mají svědectví Ježíše Krista.““

„Prostřednictvím pohanství a poté prostřednictvím papežství uplatňoval satan po mnohá staletí svou moc ve snaze vyhladit z povrchu země Boží věrné svědky. Pohané i papeženci byli vedeni tímž dračím duchem. Lišili se pouze v tom, že papežství, které předstíralo, že slouží Bohu, bylo nebezpečnějším a krutějším nepřítelem. Skrze prostřednictví římského katolicismu přivedl satan svět do zajetí. Vyznávající církev Boží byla stržena do řad tohoto bludu a po více než tisíc let trpěl Boží lid pod hněvem draka. A když papežství, zbavené své síly, bylo přinuceno upustit od pronásledování, Jan spatřil novou moc, jak vystupuje, aby opakovala hlas draka a pokračovala v témž krutém a rouhavém díle. Tato moc, poslední, která má vést válku proti církvi a zákonu Božímu, byla znázorněna šelmou s beránčími rohy. Šelmy, které jí předcházely, vystupovaly z moře, ale tato vystoupila ze země, což představuje pokojný vzestup národa, který je tímto symbolem označen. „Dva rohy podobné beránčím“ výstižně představují povahu vlády Spojených států, jak je vyjádřena v jejích dvou základních zásadách, republikánství a protestantismu. Tyto zásady jsou tajemstvím naší moci a prosperity jako národa. Ti, kteří nejprve našli útočiště na březích Ameriky, se radovali, že dosáhli země svobodné od zpupných nároků papežství a tyranie královské vlády. Rozhodli se vybudovat vládu na širokém základě občanské a náboženské svobody.“

„Avšak přísné obrysy prorocké tužky odhalují změnu v tomto pokojného výjevu. Šelma s beránčími rohy mluví hlasem draka a „vykonává všechnu moc první šelmy před ním“. Proroctví prohlašuje, že řekne obyvatelům země, aby učinili obraz šelmě, a že „působí, aby všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i otroci, dostali znamení na pravou ruku nebo na svá čela; a aby nikdo nemohl kupovat ani prodávat, leda ten, kdo má znamení nebo jméno šelmy anebo číslo jejího jména.“ Tak protestantismus kráčí ve stopách papežství.

„Právě v této době je viděn třetí anděl, jak letí středem nebe a hlásá: „Jestliže se kdo klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá její znamení na své čelo nebo na svou ruku, ten bude pít víno Božího hněvu, nalité bez příměsi do kalicha jeho rozhořčení.“ „Zde jsou ti, kteří zachovávají Boží příkázání a víru Ježíšovu.“ V zřetelném protikladu ke světu stojí malá skupina, která neuhne od své věrnosti Bohu. To jsou ti, o nichž Izaiáš mluví jako o těch, kteří opravují trhlinu učiněnou v Božím zákoně, kteří budují dávné trosky a znovu pozvedají základy mnohých pokolení.“

„Nejslavnostnější výstraha a nejhroznější hrozba, jaká kdy byla adresována smrtelníkům, je obsažena v poselství třetího anděla. Hřích, který svolává Boží hněv nesmíšený s milosrdenstvím, musí mít nanejvýš ohavný charakter. Má být svět ponechán v temnotě ohledně povahy tohoto hříchu? — Zcela jistě ne. Bůh takto se svými tvory nejedná. Jeho hněv nikdy nedopadá na hříchy nevědomosti. Dříve než budou Jeho soudy uvedeny na zemi, musí být světu předloženo světlo týkající se tohoto hříchu, aby člověk věděl, proč mají být tyto soudy

vykonány, a aby měl příležitost jim uniknout.“

„Poselství obsahující toto varování je poslední, které má být hlášáno před zjevením Syna člověka. Znamení, která On sám dal, prohlašují, že jeho příchod je již blízko. Již téměř čtyřicet let zaznívá poselství třetího anděla. V rozhodnutí velkého zápasu se vyjevují dvě strany: ti, kteří ‚se klanějí šelmě a jejímu obrazu‘ a přijímají její znamení, a ti, kteří přijímají ‚pečeť živého Boha‘, majíce na svých čelech napsáno jméno Otcovo. To není viditelné znamení. Nastal čas, aby všichni, jimž leží na srdci spasení jejich duše, vážně a slavnostně zkoumali: Co je Boží pečeť? a co je znamení šelmy? Jak se můžeme vyhnout jeho přijetí?“

„Pečeť Boží, znamení či znak Jeho authority, se nachází ve čtvrtém přikázání. Je to jediné ustanovení Desatera, které ukazuje na Boha jako Stvořitele nebes a země a jasně odlišuje pravého Boha ode všech falešných bohů. V celém Písmu je skutečnost Boží stvořitelské moci uváděna jako důkaz, že je nade všemi pohanskými božstvy.

„Sobota přikázaná čtvrtým přikázáním byla ustanovena na památku díla stvoření, a tak měla stále obracet mysl lidí k pravému a živému Bohu. Kdyby byla sobota vždy zachovávána, nikdy by nebylo modloslužebníka, ateisty ani nevěřícího. Posvátné zachovávání Božího svatého dne by vedlo mysl lidí k jejich Stvořiteli. Věci přírody by jim Ho připomínaly a vydávaly by svědectví o Jeho moci a Jeho lásce. Sobota čtvrtého přikázání je pečetí živého Boha. Ukazuje na Boha jako na Stvořitele a je znamením Jeho oprávněné authority nad bytostmi, které stvořil.“

„Co tedy je znamením šelmy, není-li to podvržený sabat, který svět přijal namísto pravého?“

„Prorocké prohlášení, že se papežství mělo povýšit nade vše, co se nazývá Bohem nebo čemu se vzdává bohoslužba, se nápadně naplnilo změnou soboty ze sedmého na první den týdne. Kdekoli je papežská sobota ctěna přednostně před sobotou Boží, tam je člověk hříchu povýšen nad Stvořitele nebe i země.

„Ti, kdo tvrdí, že Kristus změnil sobotu, přímo odporují jeho vlastním slovům. Ve svém Kázání na hoře prohlásil: ‚Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine ze Zákona jediné písmeno ani jediná čárka, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jedno z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude nazván nejmenším v království nebeském; kdo by je však činil a učil, ten bude nazván velikým v království nebeském.‘“

„Římští katolíci uznávají, že změnu soboty provedla jejich církev, a právě tuto změnu uvádějí jako důkaz nejvyšší autority této církve. Prohlašují, že tím, že protestanti zachovávají první den týdne jako sobotu, uznávají její moc vydávat ustanovení v božských věcech. Římská církev se nevzdala svého nároku na neomylnost, a když svět i protestantské církve přijímají podvrženou sobotu, kterou ona vytvořila, fakticky uznávají její nárok. Mohou se na obranu této změny odvolávat na autoritu apoštolů a církevních otců, avšak klamnost jejich argumentace je snadno rozpoznatelná. Papeženec je dost bystrý na to, aby viděl, že protestanti klamou sami sebe a ochotně zavírají oči před skutečnostmi daného případu. Jak si nedělní instituce získává přízeň, raduje se, neboť je přesvědčen, že nakonec přivede celý protestantský svět pod prapor Říma.“ Signs of the Times, November 1, 1899.